

ALI HAZELWOOD

DRUŽKA

„Všetko, čo chcem
od paranormálnej romance.“

LAUREN ASHER

Linden

Družka

Vyšlo aj v tlačovej podobe

Objednať môžete na
www.lindeni.sk
www.albatrosmedia.sk

Lindeni

Ali Hazelwood

Družka – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2026

Všetky práva vyhradené.
Žiadna časť tejto publikácie nesmie byť rozširovaná
bez písomného súhlasu majiteľov práv.

ALBATROS MEDIA

DRUŽKA

ALI HAZELWOOD

DRUŽKA

Z angličtiny preložila Ľubica Dvončová

Ljndeni

Ali Hazelwood: *Mate*

Copyright © 2025 by Ali Hazelwood

All rights reserved including the right of reproduction in whole or in part in any form.

No part of this book may be used or reproduced in any manner for the purpose of training artificial intelligence technologies or systems. This work is reserved from text and data mining (Article 4 (3) Directive (EU) 2019/790).

This edition published by arrangement with Berkley, an imprint of Penguin Publishing Group, a division of Penguin Random House LLC.

Translation © Ľubica Dvončová, 2026

Slovak edition © Albatros Media Slovakia, s. r. o., 2026

Všetky práva sú vyhradené. Žiadna časť tejto publikácie sa nesmie kopírovať a rozmnožovať za účelom rozširovania v akejkoľvek forme alebo akýmkoľvek spôsobom bez písomného súhlasu vydavateľa. Vytážovanie textu a dát z tejto publikácie v zmysle čl. 4 smernice 2019/790 EÚ je zakázané.

ISBN v tlačenej verzii 978-80-566-5205-3

ISBN e-knihy 978-80-566-5209-1 (1. zverejnenie, 2026) (epub)

ISBN e-knihy 978-80-566-5210-7 (1. zverejnenie, 2026) (mobi)

ISBN e-knihy 978-80-566-5208-4 (1. zverejnenie, 2026) (ePDF)

Venujem užívateľkám LiveJournal *tehdirtiestsock*,
the _miss_ lv a *pianoeforeplay*, ako aj všetkým
anonymným prispievateľkám za ich inšpiratívne návrhy.
Nech ste kdekolvek, dúfam, že sa vám darí.

PROLÓG

MALÁ BOLA NEPOCHYBNE DOBRE VYTRÉNOVANÁ. NIE však svojou rodinou, ale samotným životom.

Keď vylomili dvere a dievčatko sa rozbehlo za mamou, nehládalo u nej útechu, naopak, chcelo jej ju poskytnúť. *Pod' so mnou*, túžilo ju úpenlivo požiadať, ale keďže tieto slová odmietali vyjsť z úst, iba ju potiahlo za rukáv. *Pod' so mnou. Bude to tak lepšie.*

Lenže matka sa malej vymanila a ani sa na ňu nepozrela. Dievčatko nemalo na výber, muselo sa samo utiahnúť na poschodie. V spálni spal muž. Krutý, hnusný vlkolak, z ktorého sa jej klepali kolená skoro tak veľmi ako z chlapov, ktorí sa k nim práve dobýjali. Napriek tomu ho zobudila, aby ho varovala.

„Doriti, aspoň raz by som sa chcel poriadne vyspať!“ zreval a odstrčil ju. Dievčatko sa prikrčilo, ešte než ho stihol udrieť. „Ak nevieš byť ticho...“ Náhle sa odmlčal. Uvedomil si, že čosi nie je v poriadku. Malá sa rýchlo poobzerala po miestnosti a v snahe nájsť úkryt nakoniec vklzla do skrine.

Chvíľku sa nič nedialo. Objala si kolená a vdýchla zatuchnutý pach starých šiat. Zazneli prvé výkriky. Začala rátať. Obyvatelia domu jej vždy hovorili, že je sprostá, ale veď vedela narátať už do tisíc. V tej chvíli čísla v jej mysli, poukladané jedno na druhé, prehlušovali bolestné náreky, zavrčané nadávky aj zvuk lámajúcich

sa kostí. Statočne mlčala, nevydala ani hláska, hoci zvuky zneli čoraz hlasnejšie. Blížili sa.

Dvestopäť. Dvestošesť. Dvesto...

Popod dvere k nej stiekol pramienok lepkavej krvi a už sa viac nedokázala ovládať. Hlasno zalapala po dychu, skôr než si na ústa stihla pritísnuť ruku, a ten jediný zvuk sa odrazil od stien prepchatej skrine. Vedela, že to pre ňu znamená smrť.

Nie. Nie, nie, nie!

Celá rozochvená si zahryzla do pery a modlila sa k starému bohu svojej matky. V temnote nerozoznala, akú farbu má krv. *Pokojne*, vravela si a utiahla sa na hromadu prastarých prikrývok. Výkriky a prosby utíchli asi pred minútou, no celý dom sa otriasal pohybmi. Možno to bola jej mama. Možno ju išla pohľadať na poschodie...

Vtom sa dvere skrine otvorili. Na dievčatko hľadela tmavá postava, stropné svetlo ožarovalo jej siluetu a vytváralo okolo nej ja-gavú svätožiaru.

Tento muž musel byť Smrť. Pretože stelesnená smrť by nevyzerala inak.

Dievčatko sa ukrutne bálo, otvorilo ústa, zhlboka sa nadýchlo, chcelo kričať, lenže muž si pritisol prst na pery. Po tomto jednoduchom príkaze malá zmeravela.

„Nemám rád škriekanie,“ vysvetlil a podišiel k nej bližšie. Za ním si všimla mŕtvolu vlkolaka, ktorého sa snažila varovať. Z rany na krku mu vytekala zelená krv.

A teraz je na rade ona.

„Nevyčítaj si to, nerobila si hluk,“ ticho narušil pokojný, hlboký hlas Smrti. Muž pôsobil rozptýlene, obzeral sa po izbe, akoby hľadal čosi, čo uložil na nesprávne miesto. „Ucítil som ťa, hneď ako som vošiel.“ Čupol si, aby bol v jej výške, a nedbanlivo pritom stupil do krvi.

Dieťaťu sa klepali zuby od číreho strachu. *Pros*, prikázal mu hlas v mysli. *Pros ho o svoj život*. No ústa netvorilo.

„Si tam hore?“ zakričal ktosi z prízemia a dievčinka sa strhla. Usi-
lovala sa byť statočná, aj keď sa jej po lícach rozkotúlali slzy. Neušli
mužovej pozornosti a vzápätí sa mu na tvári usadil nespokojný výraz,
tak ako matke, keď sa jej dievčatko sťažovalo na ich nový život.

Slaboška. Ufňukaná a sebecká slaboška.

S povzdychom k nej vystrel ruku a ona tuho zažmurkala oči. V ušiach
jej znel hlasný tlkot vlastného srdca a v tej chvíli si želala, len aby to pre-
behlo rýchlo. *Nech je to rýchle. Môže to bolieť, ak sa to stane rýchlo.*

No vtom jej palcom nežne zotrel slzy z líca. Prekvapene otvo-
rila oči.

„Hej!“ Zo schodov sa k nim doniesol ďalší hlas, tentoraz zaznel
bližšie. „Potrebujete s niečím pomôcť?“

Mužove tmavé oči sa zabárali do jej. Znovu si povzdychol. „Za-
volaj sociálnej pracovníčke.“

„Doriti. Koľko ich je tentoraz?“

„Jedna.“ Zataľ sánku a poslednýkrát ju pohladil po líci.

„Neplač. Alebo ak chceš, tak plač, ale takto je to lepšie, ver mi.
Úprimne dúfam, že dnes zažívaš najhorší deň svojho života a už
to bude iba lepšie.“ Pery sa mu zvlhli v jemnom úsmeve. „Kedy si
naposledy jedla?“

Pri prudkej zmene témy zarazene zažmurkala. Pravdupovediac,
ani si nepamätala. Včera? Či predvčerom?

„Tak poďme, zoženieme ti niečo teplé pod zub.“ Vystrel k nej
ruky, a keďže sama by nevládla prekročiť lepkavú mláku zelenej
krvi, dovolila mu zdvihnúť ju na ruky. Netušila, prečo dovolila vra-
hovi, aby ju niesol dolu schodmi. *Možno pomohol aj mame, napadlo*
jej. Vedela, že muž má na to dosť sily.

Áno, určite jej pomohol. Bola presvedčená, že práve kráčali
za mamou. Zaborila mu teda tvár do krku a nechala sa uchlácholiť
pomalým tlkotom jeho srdca. A pretože to naozaj vedela, znovu
začala rátať do tisíc.

KAPITOLA 1

Rozdriapala ho na kusy a pozliepala nanovo. Netrvalo jej to ani sekundu.

Súčasnosť

AK VÔBEC EXISTOVALO NIEČO AKO DOKONALÁ NOC NA smrť, táto od toho mala ďaleko.

Tolko vecí je momentálne nanič. Mohla by som hubovať na nedávny lejak, tenučký kosák mesiaca pripomínajúci strúčik cesnaku či vybitý telefón na nočnom stolíku. Lenže hlavným problémom je, že mám na sebe len dva kusy oblečenia: gaťky a nočnú košeľu na ramienka. Pod mojou mäkučkou dekou to bol dokonale zvolený odev. Nanešťastie deka zostala v chate. Keď som sa o jednej ráno zobudila na to, že sa ku mne niekto snaží vlámať, nejako som ju pri úteku zabudla zobrať so sebou.

Je jeseň. Teda na tomto mieste, ktoré by som približne pred rokom – keď som ešte naivne verila, že som človek – volala Oregon. Keďže teraz u mňa preberajú velenie vlkoločie gény, veci ako kartografia a štátne hranice sa pre mňa stali smiešne triviálnymi, ale pointa spočíva inde: november na severozápade je chladný a ja naň nie som vhodne oblečená.

Debilné načasovanie, zašomrem si sama pre seba a vrhnem sa za vetrom ošľahaný kmeň borovice. Hrud' sa mi prudko dvíha, uprene

si zízam na nesmierne ľudskú ruku. Vizualizujem si presun, nútím svoje do krvi obhryzené nechty zmeniť sa na pazúry.

Presuň sa na vlka, Serena. Zmeň sa na debilného vlka, inak prisahámbohu, že...

Že nič. Nedokážem si telo zahanbiť do takej miery, aby ma poslúchlo. Zadávam sa na oblohu, no toľko ospevovaná sila mesiaca ma k sebe ťahá len veľmi apaticky. S tichým zastonaním sa znovu pustím do šprintu cez les, bosé nohy sa mi šmýkajú v čerstvom blate. Chodidlá aj píšťaľy mi už pokrývajú tucty drobných škrabancov. Čím dlhšie bežím, tým slabšia je moja nádej, že pach zeme prekryje kovový pach mojej krvi.

A bežím už dosť dlho.

Nevítaný hosť ma prenasleduje. Dobieha ma. Vietor ku mne doveje jeho pach, ktorý je čoraz bližšie, a mne sa nepáči, čo cítim. Vampír. Dospelý jedinec na vrchole síl. Je dychtivý. Potešenie z lovu ho vzrušuje a toto vzrušenie ma škriabe v žalúdku. Hoci je mi maximálne odporné, mám aj väčší problém, pretože ak ho cítim takto jasne, s najväčšou pravdepodobnosťou je dosť blízko, aby...

„Doriti, konečne.“ Tie slová mi syknú okolo uší ako guľka. V okamihu chrptom narazím do kmeňa. Ani neviem, čo mi spôsobuje najväčšiu bolesť – kôra, ktorá ma škriabe po pokožke, ruka, ktorá mi zvierá hrdlo, alebo jeho odporný, maniakálny smrad.

V lese je tma ako v rohu. Vlkolaci dokážu vidieť aj v tej najhlbšej temnote, lenže ja som vyfasovala iba polovicu užitočných vlčích génov, čo znamená, že moje nočné videnie je hop alebo trop. Vampírovu krvilačnosť však nepotrebujem vidieť, ľahko ju vycítim. Rovnako ako čepel' v jeho ruke. „Nie si najrýchlejšia, čo?“ zavrčí.

Ale nehovor, ty zasratý génus! Donútím sa neprevrátiť oči a namiesto toho bezmocne zastonám.

„Prosím,“ žiadam. Jeho pach ma ovalí, akoby bolo jeho obľúbeným fetišom mať ženy vydané na milosť a nemilosť – dosť pred-

vídateľné –, a tak mu ešte doprajem. „Prosím, nezabíjaj ma. Urobím, čo budeš chcieť.“

„Čo budem chcieť?“

Jeho záujem je neprehliadnuteľný. Zafňukám a vypúlim naňho oči. „Čokoľvek.“

Pohľadom mi sklzáne po tele, akoby chcel vyhodnotiť, na čo by som mu mohla byť dobrá – predaj orgánov, vývar z kostí alebo pokosenie trávnik. Na rozdiel odo mňa je rýchly. Až nadprirodzene. Dokáže mi to, aj keď mi nožom vzápätí bleskurýchlo prereže výstrih hodvábnej košeľe a prehĺbi ho.

Vydrbanec.

No kým nado mnou slintá, jeho pach naberie na intenzite. Znamená to, že je momentálne rozptýlený, čo by mi mohlo poskytnúť šancu využiť vedomosti z lekcii sebaobran, na ktoré ma nútila choďiť moja sestra.

Kolenom do rozkroku.

Čelom do nosa.

A aby sa mu nemáľilo, laktom do brucha. Prečo nie?!

Vampír si so zavrčaním šomre niečo ako „hnusná štetka“ v rôznych obmenách, ale jeho zovretie povolí. Možno ho nedokážem predbehnúť, no dokážem nabrať za hrst' zeme a hodiť mu ju do očí, čím ho aspoň na chvíľu oslabím a spomalím. Horúčkovito sa rozhliadam okolo seba a ... áno! Všimnem si ostrý, drsný kameň. Zohnem sa poň.

„Ty odporný degenerát!“ Vampír je znovu na mne a vykrúca mi ruku za chrbát. Vykríknem, ale kameň v nej pevne zvieram. Na moje veľké nešťastie mi zápästie drží v takom uhle, že sa naňho nedokážem zahnať.

Teoreticky ovládam nasledujúci krok – pritisni sa k nemu, presuň ťažisko, otoč sa, udi ho voľnou rukou – a naozaj sa o to pokúsím. Žiaľ, tento vampír nie je priemerný bojovník a nič naňho nezaberie.

Vtedy mi skutočne zovrie žalúdok. Toto nedopadne dobre. „Pusti! Ma!“ zasýčim.

„Drž hubu.“ Jeho octový pach ma štípe v nose. Je ešte vzrušenejší. A ja som v ešte väčších sračkách. „Možno nemám dovolené zabiť ťa, ale môžem ti spôsobiť veľkú bolesť, kým ťa ...“

„Naozaj môžeš?“ preruší ho mužský hlas. Doľahne k nám odkiaľsi z lesnej húštiny. Jeho hlboká, pomalá kadencia sa okolo nás vie ťačne aj nezaujato zároveň. Na svete neexistuje odpoveď, ktorá by tento hlas dokázala vyvieš z rovnováhy. „Si si tým istý, vampírik?“

Vampír zastane ako prikovaný. Pach jeho absolútneho strachu ma zaštiepe v nose skôr, než túto inštinktívnu reakciu stihne potlačiť.

Zatvorím oči. Plúca ma pália a ja im konečne dovolím pomaly sa nadýchnuť. Upravím si predstavu o vyhliadkach na najbližších desať minút, zmenia sa na ... trochu menej poľutovaniahodné.

Koen.

Je tu Koen.

Všetko dobre dopadne.

Vampír ma strhne pred seba a nôž mi pritisne k hrdlu. Nevie, či ma plánuje použiť ako rukojemníčku alebo živý štít, ktorý mu siah sotá po hrudník. „Čo tu robíš?“ vyštekne.

Táto otázka je namieste. Koen žije niekoľko hodín autom odiaľto a do týchto končín nezavítal takmer dva mesiace, odkedy ma na moju žiadosť zaviezol na chatu s tonou zásob a posmešným zaželaním – „Zabav sa tu so smrekmi, lovkyňa!“ –, ktoré však celkom nekorešpondovalo s intenzívnym výrazom v jeho tvári a dlhým, skúmavým pohľadom.

„Spýtal si sa ma práve, čo robím vo vlastnom teritóriu? Doriti, čo tu robíš ty, ty zmrď?“ Postačí mu pár dlhých, nenáhlivých krokov a vynorí sa pred nami z kríkov.

Je iný. Áno, iný ako všetci ostatní, ale zmenil sa aj od nášho posledného stretnutia. Prídlhé vlasy má zopnuté navrchu hlavy, jeho predchádzajúci strih sa zmenil na neupravený. Celé týždne sa neoholil a podľa mňa trochu zanedbáva aj spánok. Jeho prítomnosť má však na mňa zvyčajný účinok: drží ma nohami na zemi, aj keď mám pocit, že ma život unáša do diaľav.

Alfa.

Jeho výrazný pach by som si nepomýlila s ničím iným. Je vyrovnaný a upokojujúci. V absolútnom kontraste s čírou panikou vampíra, ktorý práve zavrčí: „Nepribližuj sa, lebo ju zabijem.“

Samozrejme, Koen sa priblíži. S pokojom niekoho, kto v živote nepochyboval o schopnosti podriaďiť svet vlastnej vôli.

„Uhm. Serena, vraj ťa zabije. Prekázalo by ti to?“ spýta sa, akoby ho to zaujímalo v čisto teoretickej rovine. Čierne oči mu v tme zažiaria.

„Aj tak mi minulý týždeň došli instantné rezance,“ zachripím. Takáto odpoveď asi nebola najlepší nápad, keďže vampír mi každú chvíľu zrejme vyvrtne rameno z kĺbu, ale pobavené šklbnutie Koenových kútikov mi to takmer vykompenzuje.

„Si Koen Alexander, však? Alfa Severozápadného teritória.“

„Osobne. A ty si kto, kamoško?“

„To nie je dôležité. Ale ešte jeden krok ...“

Koen ťloskne jazykom. „Musíš mi povedať, ako sa voláš, inak ti nejaké meno vymyslím. Napadá ti niečo, Serena?“

Odkášlem si. „Mne sa páči Bob.“

„Vampír Bob. Paráda.“

„Tak sa nevol ...“

„Dáma povedala, že sa voláš Bob, takže odteraz je to tak, ty hovnový flak. Povieš mi, čo ťa privádza do môjho teritória, alebo ti mám najskôr oddať guľu a napchať ti ich do krku?“

Vampír mu neodpovie, no trhne mi rukou tak prudko, až sa mi od bolesti zatmie pred očami a takmer stratím vedomie. Keď znovu

začnem rozoznávať zvuky, pritiahne si ma k sebe a zavrčí: „Možno je príliš cenná na to, aby som ju zabil, ale aj niektoré vážne zranenia sa dajú prežiť.“

„Tak do toho.“ Prvýkrát od jeho príchodu sa Koenove oči zaboria do mojich. Z jeho pohľadu nevyčítam vôbec nič. „Ona toho znesie dosť, však, Serena?“

Ondiekaľ vyhrabem silu prikývnuť, hoci ide o veľmi očividnú lož. Napriek tomu to urobím. Možno mi bolesť v ruke spôsobila akúsi čuchovú halucináciu, no zdá sa mi, že priam cítim, aký je so mnou spokojný.

„Si si istý?“ spýta sa vampír. „Predsa len je polovičný človek.“

„A ty si polovičný debil. Aká nádherná zhoda náhod.“

„Všetci po nej idú. Od toho rozhovoru ju hľadá každý vampír v tejto časti zemegule.“

„Hej, verím, že mnohí už pre ňu chystajú operačné stoly na vi-visekciu.“

„A vieš, koľko by za ňu zaplatili?“ Vampírov hlas sa zmení. Zrazu sa ho snaží presviedčať. „Ak im privediem kríženca, budem si môcť vypytať, koľko len chcem.“

„Jasné. A určite ťa nezabijú, hneď ako im ju odovzdáš.“

Vampír si odfrkne: „Nie som taký hlúpy. Síce som ju našiel prvý, ale myslíš si, že odmena neláka aj iných? Prídu ďalší. Len čo zistia, že si jej poskytol útočisko, dohrnú sa sem. Skutočne chceš po zvyšok života chrániť polovičného človeka? Zbavím ťa jej. Stačí sa na chvíľu pozrieť inam.“

„Ak by som mal zhodnotiť túto ponuku, tak ti úprimne poviem, že stojí za hovno, Bob,“ Koen rozhodí rukami. „Je veľmi nudná, pretože čo z toho kvapne mne? Mal by si mi ponúknuť niečo na revanš. Napríklad že si rozdelíme odmenu. Alebo že mi umyješ auto...“

„Hovorí sa, že je tvoja družka.“

Akoby tým slovám porozumel aj okolitý les. Akoby ich chápal. Na jedinú sekundu každý tvor, každý lístok, každá kvapka vody znehybnejú a čakajú na Koenovu reakciu.

„Ale nevrav,“ podíde k nám, stále úplne uvoľnený. Zdanlivo je len na obyčajnej večernej prechádzke alebo si prezerá exponáty v múzeu a neťažia ho žiadne starosti.

„Áno. A vieš, čo sa ešte hovorí?“

„Stavím sa, že mi to povieš.“

„Že ťa odmietla.“

„Au,“ v hlase mu nezaznie ani stopa po bolesti. „A preto si presvedčený, že ti ju ochotne dovolím odvliečiť, aby som sa jej pomstil.“

„Nebolo by to tak lepšie? Mal by si od nej už navždy pokoj.“

Koen zdvihne ruku a vampír sa okamžite strhne. Koen si však iba masíruje spánok ako vyčerpaný rodič, ktorý rozmýšľa, prečo si jeho decko pchá do nosa ďalšiu voskovku. „Dopekla. Budem ťa musieť zabiť a Jorma ma za to donúti vyplniť nekonečne veľa papierovania,“ povzdychne si s náznakom netrpezlivosti v hlase, z ktorého mi tuhne krv v žilách.

Lenže vampírovi očividne nie, pretože ten vzápätí povie: „Navyššie je pekná, však?“

Stuhnem ako socha. Koen je na tom rovnako.

„A momentálne nie je v pozícii kohokoľvek odmietnuť.“

Nedočká sa odpovede.

„Chápeš, čo ti naznačujem, alfa?“

Akékoľvek stopy po Koenovom doterajšom nenútenom prístupe sa vyparia. Každý kúsok jeho tela je v strehu. Orientuje sa na koristi. Na mňa.

„Ako som povedal, je krásna. Pokojne ti ju posuniem, keď s ňou skončím,“ navrhne. Koenove zreničky sa stiahnu do nespokojných bodiek a pachom dáva najavo nespochybniteľný odpor. Aj vampír si uvedomí, že urobil chybu. „Alebo by si sa s ňou mohol pobaviť.“

Ja si ju potom prevezmem a tým sa celá vec uzavrie. Nebude sa mať komu sťažovať.“

V diaľke zahúka sova. Zadržím dych. Čakám, kedy Koen pošle vampíra do riti, ale ticho sa predlžuje, oči mu potemnejú a po chvíľke ...

Prikývne.

Srdce mi sklzáne do žalúdka.

Nie. To by mi nikdy neurobil.

„Koen?“ hlesnem spýtavo aj žalostne.

„Serena, na moju obranu ...“ Koen sa vystrie. „Stále sú s tebou nejaké problémy.“

Po chrbte mi prebehne mráz. „Nie, Koen, neopováž ...“

„Dovolil som si už začať,“ skočí mi do reči vampír, a kým pochopím, čo tým myslí, voľnou rukou mi stiahne rozrezanú nočnú košeľu z pleca.

Koen upiera oči na moju takmer odhalenú hrud', akoby som bola iba kus mäsa. Obeta na posúdenie. Niečo, čo má poslúžiť čisto pre jeho potechu. Všimnem si čudný tanec jeho zreničiek, zmenu v pachu, kým napokon zamumle: „Vidiš, Bob, takto vyzerá dobrá ponuka. Tušil som, že na to máš.“

Znovu začnem naliehať na svoje telo, aby sa presunulo. Znovu ma ignoruje. S rozčúleným odfrknutím sa vo vampírovom zovretí začnem vzpierať, zúfalo sa snažím oslobodiť. Lenže je odo mňa silnejší a Koen je pravdepodobne mocnejší ako my dvaja dohromady. Ak by som aj jedného z nich vyradila, až tak si nepomôžem.

Zovriem kameň v dlani, no v polohe, v akej ma drží, ho stále nedokážem použiť.

Celým telom sa mi preleje hrôza. Pulzuje mi v hrudi.

„Je len tvoja, alfa. Rob si s ňou, čo chceš.“ Vampír sa dusivo, nepríjemne zasmieje. Odtiahne nôž a postrčí ma dopredu, no stále mi

zviaera zápästia. Jeho smrad mi dáva jasne najavo, čo si myslí – toto je môj koniec a on vyhral. „Ktovie, možno by sa jej to aj páčilo.“

Koen zamyslene pristúpi bližšie, takmer tak blízko, že cítim teplo vyžarujúce z jeho tela. Vycerím naňho zuby a naďalej sa vzpieram vo vampírovom zovretí. Toto sa nemôže diať. *Alfa ochraňuje*, prehovorí pokojný vlkolačí hlas, ktorý mi prebýva v kostiach. *Alfa znamená domov. Koen takýto nie je.*

Až na to, že v tejto chvíli o tom nie som úplne presvedčená.

Koen zastane priamo predou mnou, premeriava si ma ako vec, ktorú môže využiť, a hej, je *presne* takýto.

„Myslíš?“ prehodí prítažlivým hlbokým hlasom, pohľadom mi skĺzne po tvári a zastane na odhalených prsiach. Znovu sa priblíži a jeho prítomnosť ma obalí ako teplá deka. Jeho pach mi rozkvitne v nose, ten upokojujúci pach bezpečia, tak úchvatne dokonalý, až na chvíľu zabudnem, že mi ruky zviaera vampír a ihličie ma bodá do chodidiel.

„Prosím,“ vyslovím takmer nezvručne, ale nemyslím si, že ma Koen počuje. Prsty mi zdvihne k tvári. Pohladí ma po líci a palcom spočinie na spodnej pere.

„Páčilo by sa ti to, Serena?“

Hruď mi zovrie nová vlna paniky. Zúrivo pokrútim hlavou. Nie. Nie!

„Tak teda,“ pohľad mu znežnie a s pobavene rezignovaným povzdychom pokračuje: „Potom by si mala použiť ten kameň, lovkyňa.“

Sekundu mi potrvá pochopiť, čo mi vraví, a uvedomiť si, že vampír mi zápästia zviaera voľnejšie. Vykrútiť si ruky a vraziť mu ostrý koniec kameňa do brucha je zrazu také jednoduché, až ma to takmer sklame.

„Čo do ...“ vampír sa prehne vpred. Chystám sa mu zasadiť druhý úder, no rýchlo sa spamätá a tresne mnou o zem. Nôž okamžite zdvihne nad hlavu, mieri mi na hrdlo. „Ty odporná pizda ...“

S náhlým zalapaním po dychu zmlkne, akoby ho zrazu osvietilo. Civie na mňa s vypleštenými očami, ústa má otvorené a ja tak trochu čakám... ospravedlnenie? Vzápätí však vykašle pramienok krvi farby moruše a stratí rovnováhu. Zhrozene sledujem, ako sa zrúti rovno vedľa mňa a tvárou pristane v machu.

Už sa nepohne.

Ja tiež nie. Nevieam, čo to o mne vypovedá, ale nedokážem odvrátiť pohľad od paralelných rán po pazúroch na jeho chrbte, z ktorých vyteká krv. Jej železitý pach sa mieša so zemitou vôňou lesa.

Hodnú chvíľu mi potrvá obrátiť pozornosť na vlastné telo – ako zázrakom nezranené, hoci takmer nahé – a potom na Koena, ktorý tam postáva s nenútenou ľahostajnosťou. Ktokoľvek iný by mi práve pomáhal, ale nie alfa severozápadnej svorky. Ten namiesto toho iba pomaly pokrúti hlavou a utrie si ruku, ktorou práve niekoho zabil, do flanelovej košele. Tmavofialové šmuhy vytvárajú na čierno-bielom plátne fascinujúco pekný obraz.

Až po chvíli si spomenie na moju existenciu. „Ahoj, Serena.“ Intenzita situácie spreď chvíle sa vyparila a on ma osloví s ľahkým nezaujmom. Zrejme tuší, že jediný náznak súcitu by ma dorazil. Alebo mu možno nezáleží a nikdy nezáležalo vôbec na ničom. „Ako tráviš večer?“

„Nudne,“ zachripím.

„Hej? Vyzeráš hrozne.“

„Nehovor.“ Po spánkoch aj po hrudi mi stekajú kropaje ľadového potu. Snažím sa čo najlepšie zahaliť. „Takto sa rozprávaš so svojou milovanou družkou?“

Nadvihne jedno obočie. „Povedal som, že si moja družka, nie, že ťa milujem.“

S pobúreným smiechom zalapám po dychu, ale aj to je lepšie ako rozplakať sa, čo by som v tejto chvíli najradšej urobila. Oceňujem, že si dokážem zachovať aspoň štipku zostávajúcej dôstojnosti,

zatiaľ čo si ma Koen chladne prehliada a nakoniec sa ku mne prikrčí.

„Musíme ísť,“ prehovorí.

„Kam?“

„Do Brlohu.“ Jednou rukou mi podoprie chrbát, druhú vsunie pod kolená. Nočný chlad sa zmení na dávnu spomienku. „Tvoj lesný pobyt sa skončil, lovkyňa.“